

CSELES

CSAPAT

NINCS KEGYELEM

MICHAEL FRY

A TÚL A SÖVÉNYEN TÁRSALKOTÓJA ÉS ÍRÓJA

MICHAEL FRY

CSELES CSAPAT

NINCS KEGYELEM

SARAH-NAK ÉS EMILYNEK

1. FEJEZET

-**M**agas – mondtam.

– Nem úgy értem. Mi akarsz majd lenni felnőtt korodban igazából? – kérdezte Molly.

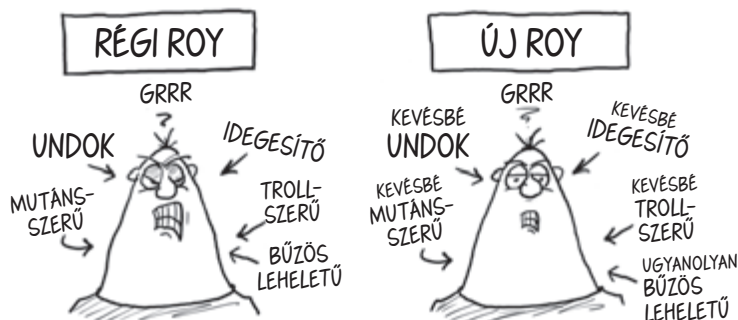

Mollyval és Karllal az iskola előtt álltunk a tűzvédelmi gyakorlat után, és épp a Biztonsági Szolgálat munkáját végeztük. Az lett volna a dolgunk, hogy csellengőket csípjünk nyakon, de leginkább csak próbáltunk nem hülyén festeni.

- Vagy lajhárokat nevelek majd – folytatta Karl.
- Tudtad, hogy hetente csak egyszer végzik el a dolgukat?

Szóval ez nem ment jól.

Az Emily Dickinson Általános Iskolában még mindig mindenki Lúzer Szolgálatnak hív bennünket, annak ellenére, hogy egy Roy nevű erőszakos trolltól megmentettük a sulit.

De az néhány hete történt, ami általános iskolai időszámítással megfelel vagy három évnek.

– Régen zombi szerettem volna lenni – mondta Karl.

Amikor Karl furcsán viselkedik, Mollyval addig bámulunk rá, míg le nem áll.

Karl folytatta:

– De aztán megtudtam, hogy ahhoz először meg kell halni.

Amikor a bámulás nem használ, akkor nem figyelünk rá.

Karl felsóhajtott:

– Az anyukám soha nem írná alá hozzám az engedélyemet.

Amikor az oda nem figyelés sem válik be, akkor újra bámulni kezdjük, de már morgunk is hozzá.

Karl elővette a mobilját.

– Legalábbis azt hiszem. Talán felhívom, hogy megkérdezzem.

Ha sem a bámulással, sem a morgással nem érünk célt, akkor Molly lép közbe.

– *ELÉG!* – üvöltött Karlra.

– *ÁÁÁ!* – kiáltotta Karl.

Molly Karl felé nyújtotta a kezét.

– Sajnálom. Nem akartam...

– Nem te voltál, hanem *AZ!* – mondta Karl, és egy nejlonszatyorra mutatott, ami beleragadt a fűbe és csapkodta a szél. – Az is a listán van!

A szóban forgó lista Karl para listája. Minden félelmét leírta Mollynak és nekem, hogy leellenőrizhessük, amikor furcsán viselkedik. Ez pedig ugye nagyjából állandó, mivel szinte mindentől fél.

Karl lassan elhátrált.

– A szatyrok élnek. Bármelyik pillanatban az arcodba robbanhatnak és megfojthatnak!

Molly majdnem felnevetett.

– Ez nem él, Karl!

Már én is majdnem elnevettem magam, amikor egy fuvallat felkapta a szatyrot, ami aztán rám támadt.

Karl elindult befelé az osztályba. Hátranézett.

– Még mindig magas akarsz lenni?

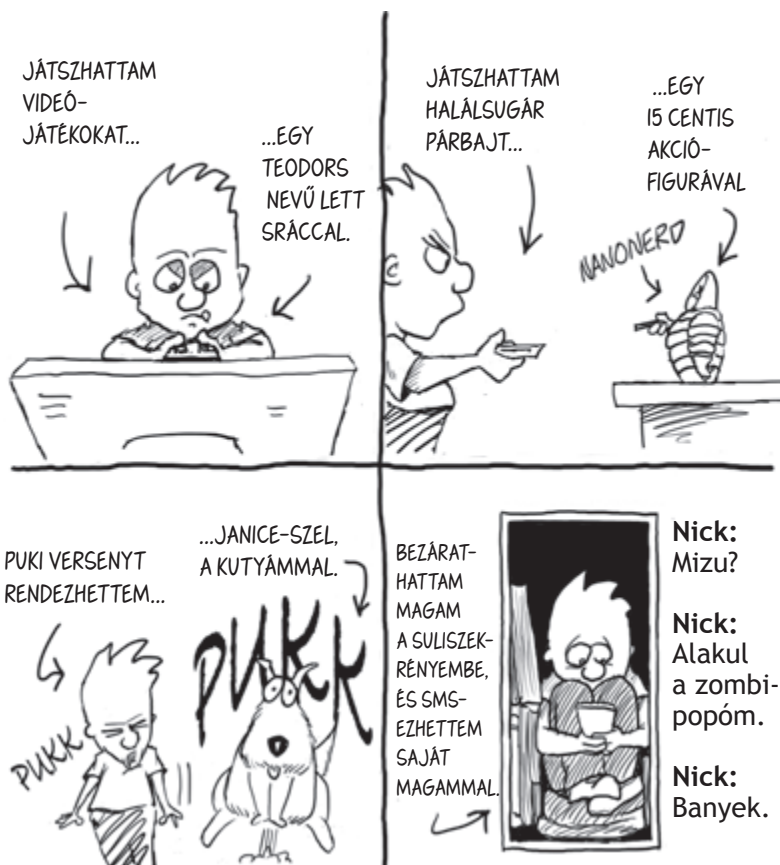
Molly megrázta a fejét. Az arcára volt írva, hogy alig várja, hogy felnőtté váljon, és örökre elfelejttesse, hogy volt egyáltalán valaha tizenkét éves.

TE MÉG
NEM IS MONDTAD EL,
HOGY FELNÖTT
KORODBAN
MI SZERETNÉL LENNI.

NORMÁLIS!
NORMÁLIS
BARÁTOKKAL!

Erről csak az jutott eszembe, hogy sok szerencsét hozzá. A bizarr módon furá barátok még mindig jobbák, mintha az embernek egyáltalán nincsenek barátai. Én már csak tudom. Régen egyáltalán nem voltak barátaim. Úgy is jó volt...

De azért annyira nem.

Most már barátok vagyunk, mert Dr. Daniels, az iskolapszichológus arra kényszerített bennünket, hogy lépjünk be a Biztonsági Szolgálatba, és így küzdjük le a „társainkkal szembeni allergiánkat”.

Ez végül jól sült el. Ámbár örültem volna neki, ha járt volna egy kis figyelmeztetés Mollyhoz és Karlhoz.

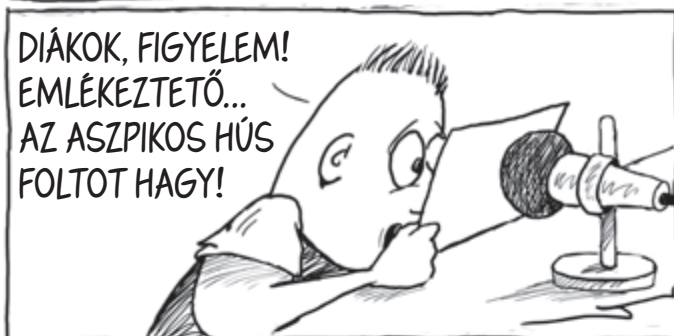
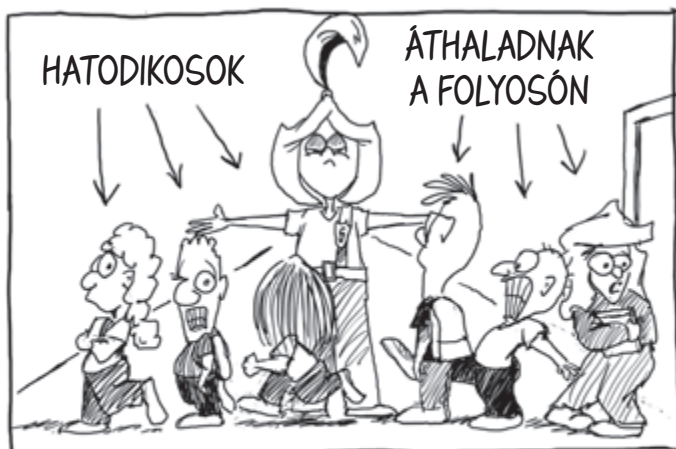
Molly sok-
szor hangos és
főnökösködő.
És ez csak rom-
lott azóta, hogy
a tanácsadónk,
Mr. Dupree (mel-
lesleg az iskola
gondnoka) Mollyt

nevezte ki a Biztonsági Szolgálat kapitányává.
Karral azóta Főnökasszony Kapitánynak hívjuk.

Az egyetlen gond Főnökasszony Kapitány-
nyal az, hogy manapság nem nagyon van miben
főnökösködni. Az egyetlen oka, hogy beléptünk
a Biztonsági Szolgálatba, Roy megállítása volt.
Most viszont, hogy ő visszavonult, már senki sem
trollkodik.

A zaklatások megszűntével a Biztonsági Szolgálat meglehetősen unalmas időtöltéssé vált.

Akár unalmas, akár nem, a Biztonsági Szolgálatnak köszönhetően még mindig kijöhettünk az osztályból. De nem maradhattunk kint örökké, és épp itt volt az ideje, hogy Mollyval visszamennyünk. Nem tettünk meg három lépést, amikor megláttuk, hogy Karl megtorpan előttünk. A járdára mutatott.

– Mi van vele? – kérdeztem.

Molly rám meredt.

– Ez most valami beugratós kérdés?

De most nem arról volt szó, hogy Karl „karloosan” viselkedik. Amikor utolértük, rájöttünk, hogy elég nehéz nem bámulni a járdát, amikor...

...a járda visszabámul rád.

2. FEJEZET

V valami krétarajz volt.

Semmire sem emlékeztetett, amit eddig valaha láttam... leg-alábbis a Földön.

– Hasonlít a NanoNerd 75. számában szereplő Mocsári Sárkányra – mondtam.

Karl megkerülte a rajzot, és tanulmányozta fejfelé (vagy fejfelé?). Elmosolyodott.

– Tudom, mi ez. Egy svéd sajtreszelő!
– Egy micsoda? – kérdeztem vissza.
– Az UMakiából – mondta Karl. – A szüleim állandóan oda járnak díszpárnákat vásárolni. Anyu imádja a díszpárnákat. Hogy apu hogy van ezzel, azt nem tudom. Ő csak fogja anyu táskáját, és a saját cipőjét bámulja. – Bólintott. – A sajtreszelőktől nem félek.

Megcsörrent Karl mobilja.

– Szia, anyu!
Micsoda? ... Ez nagyszerű! ...
Annyira megkönnyebbültem! ... Én is szeretlek. Szia!

Karl letette.

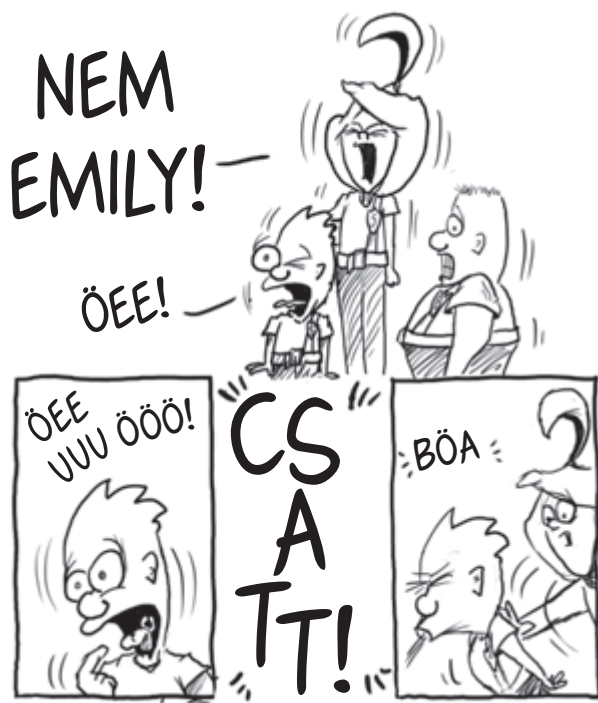
– Nagyszerű híreket kaptam! Anyu megtalálta a sórákjaim röplabdahálóját a kanapé párnái alatt!

Molly szóra nyitotta a száját, majd visszacsukta. Felém fordult.

– Ez nem egy Mocsári Sárkány, de még csak nem is sajtreszelő. Nekem sokkal inkább egy hatodikos firkálmányának tűnik.

– Lehet, hogy üzenet – mondtam erre.

Molly megrázta a fejét.
– Ebbe bele se kezdj!
– De lehetne!
– Nick, nem az!
– Akkor mégis hogyan magyarázod...
– Véletlen egybeesés – válaszolta Molly.
– Jobban átgondolva, akár még répapucoló is lehet – jegyezte meg Karl.
– De nem az – vágta rá Molly.
Ekkor nyúltam a zsebembe a krokettért, amit ebéd óta őrizgettem. Bekaptam és rágni kezdtem.
– Mem is dudom. Szerintem ez...

Amikor, mondhatni, majdnem megfulladsz egy krokettől, belete-lik pár percbe, mire újra rendesen levegőt tudsz venni, és végig

tudod gondolni, hogy vajon mit mondj az életedet többé-kevésbé megmentő illetőnek.

– Ja, jól vagyok – válaszoltam. – Köszönöm, hogy... tudod...

– Nincs mit. De tényleg. Nem lett volna szabad kiabálnom, és akkor nem nyeled félre a falatot.

– Jól vagyok.

– Szupi! Rendben.

Mollyval pár másodpercig még bámultunk egymásra, és megpróbáltunk ellenállni a kísértésnek, hogy bármi nyálasat vagy furát mondjunk a másiknak, amit később le akarnánk tagadni. Szerencsére félbeszakítottak bennünket.

3. FEJEZET

Megfordultunk. Egy lány állt előttünk csupa fekete szerelésben. Fekete farmer, fekete ing, fekete haj és fekete kalap. Mi őt bámultuk, ő pedig bennünket.

Végül Karl megkérdezte:

– Most farkasszemet nézünk? Egyszer hét órán át néztem farkasszemet Stanley-vel, a papagájommal. – Karl elhallgatott. – Utána már nem volt ugyanaz a papagáj.

A lány határozottan kinyújtotta a kezét, és erős francia akcentussal közölte, hogy:

– Sziasztok! Simone vagyok.

Erre én:

– Te ööö...?

– Francia vagyok-e?

Oui! – bólintott. – A családom nemrég költözött ide.

Karl megragadta a kezét, és kissé túl lendületesen rázni kezdte.

KARL VAGYOK. IMÁDOM A SÜLT KRUMPLITOKAT ÉS A PIRÍTÓSOTOKAT, DE NEM IGAZÁN SZERETEM A HAGYMALEVESETEKET!

Megsajnáltam a lányt, úgyhogy lefejtettem Karl kezét az övéről.

– Én Nick vagyok, ő pedig Molly.

Molly hátrált pár lépésnyit.

– Szia! – suttogta.

Simone felnézett Mollyra.

– Te olyan... hogy is mondjátok? Hosszú vagy?

– Magas – sóhajtott Molly. – Ijesztően magas vagyok.

– Nem, nem! *Très magnifique!* Csodás! Modell vagy, *oui?*

Felhorkantam, amit azonnal meg is bántam, miután Molly a vállamra csapott. Erősen. Ez az ijesztő magasság jó nagy lendülethez juttatja.

– Ez fáj! – nyafogtam.

– Helyes – mondta Molly.

Dühösen meredtem Mollyra.

– *Vous êtes une pomme de terre avec le visage d'un cochon d'Inde.*

– Mit mondtál?

– Azt mondta, hogy „tengerimalac arcú krumpli vagy” – válaszolt helyettem Simone.

– Húha – szólalt meg Karl.

– Azonnal vond vissza! – vágta oda Molly, miközben ismét megcélozta a vállamat az öklével.

– Oké, oké – mondtam. – Nem hasonlítasz krumplira.

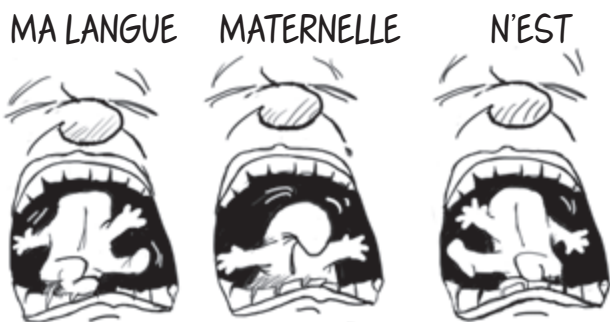
– Tudtátok, hogy a tengerimalacok megeszik a saját kakájukat? – kérdezte Karl. – Elsőre nem emésztik meg az ételüket. Hát nem király?

Mind Karlra meredtünk. Simone rám nézett.

– *Vous parlez français?*

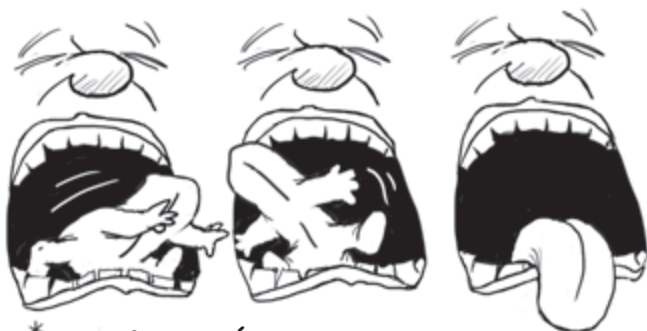
Azt kérdezte, hogy beszélek-e franciául. Határozottan *jártam* franciaórára. De mindössze a fenti sértés és a nevem (Nick) maradt meg.

A francia nehéz. Olyan, mintha jógázni kellene a nyelvednek.

PAS EN

FORME *

* NINCS FORMÁBAN A NYELVEM.

Nem kockáztattam. A legbiztonságosabb választ választottam: megrántottam a vállam.

Simone elmosolyodott.

– *Votre glissière est en panne.*

– Mi?

Simone a nadrágomra mutatott.

– A slicced. Lent van.

Lenéztem. Nem is volt lent.

Molly elnevette magát.

– Azért csak lenéztél!

– *Très vicces* – mondtam.

– De *tényleg* vicces volt. Tudod, miért? – bólintott Karl, miközben ő felhúzta a saját sliccét. – Mert nem velem történt.

Molly Simone-ra mosolygott.

– Gyere, elkísérlek az irodába, ahol be tudsz iratkozni.

– *Oui, oui*, az szuper lenne, vagy hogy is mondjátok? Király? De először is, ki ez az Emily, akiről kiabáltatok?

– Egy létező személy – szólaltam meg.

Molly a szemét forgatta.

– Csak valaki, akit évekkal ezelőtt kitalált pár kölyök, hogy magyarázatot adjon megmagyarázhatatlan dolgokra. Mondjuk, amikor a ceruzahegyező megeszi a ceruzádat, vagy hogy miért van mindig egy megégett krokett a kupacban.

Simone bólintott.

– Ó, értem. Ez az Emily akkor egy legenda?

Molly rám nézett.

– Igen, pontosan az.

Emily nem legenda. Emily valóságos. Leg-alábbis szerintem az. Vagyis eléggé biztos vagyok benne, hogy az. Na jó, lehet, hogy nem.

Ez bonyolult.

Néhány hete megütköztünk Royjal. Nagy volt, undok, és érett banán szaga volt. (A *Karneváli Köd* nevű dezodor miatt.)

A dolgok egy kicsit eldurvultak.

A nagymamám mobilját használtam, hogy más-nak kiadva magam SMS-ben kínozhassam Royt, és ellophassam a plüssmalacot, amit az anyukája adott neki (mielőtt meghalt). Amikor rájöttem, hogy én is legalább akkora trollá váltam, mint Roy, segítettem neki visszaszerezni a malacát, miután egy házi piton kiszabadult egy tudományos kiállításon, ezzel készítette fejvesztett menekülésre a tömeget... Ezután kevéssel Royjal átszakadtunk a mennyeze-ten, és így nagyjából leromboltuk az ebédlőt. A pár hetes elzárás alatt megbeszéltük a dolgokat, és azóta mindenki egy kicsivel boldogabban él.

Ó, és a piton is jól van.

De mindeközben történt néhány nehezen meg-magyarázható dolog. Mint például...

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

VALAKI...
ELTERELTE MINDENKI
FIGYELMÉT, AMIKOR
MENEKÜLNÜNK
KELLETT.

VALAKI...
SEGÍTETT
ELIGAZODNUNK,
AMIKOR
ELTÉVEDTÜNK.

KI VOLT
KAPCSOLVA
A MOBILJA.

AKKOR
KIÉ
VILÁGÍTOTT?

VALAKI...
A MEGMENTÉSÜNKRE
SIETETT, AMIKOR
SAROKBA
SZORULTUNK.

A
HÁZI
PITON
ELŐL
MENEKÜLNEK...

AMIT
A TUDOMÁNYOS
KIÁLLÍTÁS ALATT
ERESZTETTE EL KIS?

Akármikor segítségre szorultunk, megérkezett.
De soha nem tudtam rájönni, hogy ki segített.

Így hát marad Emily. És Emily számomra nem
egy elképzelt személy, ahogy mindenki másnak.
Emily *NEM* szellem!

Ő egy valóságos személy. Valaki, aki ismeri az
iskolát, de nem akarja, hogy megtaláljuk, és vala-
miért mellettünk áll.

– Szerintem létezik – mondtam, és közben a jár-
dára mutattam. – És szerintem ez a rajz üzenet
lehet tőle... vagy nem tudom.

Karl erre azt felelte:

– Tudjátok, ez még akár egy Julianne krumpli-
szeletelő is lehet.